

Александръ станалъ самъ и стишалъ, и го за-
велъ при Антиоха и мѣ се поклонилъ. Антиоха
закачилъ да го испытова подребно, и мѣ рекълъ:
Отъ гдѣ идешъ; каде бѣгашъ; и какъ падна
на нашите ржцѣ. Той мѣ отвѣщалъ (защото
скалалъ какъ той былъ Александръ) и рекълъ:
Отъ твѣйшъ страхъ бѣгахъ, царь Александре,
и излѣзнахъ отъ мѣстото Амастрідійско, и бѣ-
гахъ при майка си Кандаки да се изкавимъ:
но Евagriтъ царь ѹларійскій стана и ме по-
тѣпка (бастиса) земли жената, дщирата, и
сичките ми имотства, и само азъ се изкавихъ.
Като бѣгахъ паднахъ въ стражата на-вашето
царство, и пострадахъ като оногова челоуѣка,
който бѣгалъ отъ левжъ за да го не изаде,
намѣрилъ едно дърво високо, и вѣскачилъ на
него, а лево се запреалъ при коренжъ на-дър-
вото, и тамо при дървото имало езеро. Той
отъ страхжъ левски за да го негѣда, по-
глѣдналъ на-горе камъ вржжъ на дървото,
и видѣлъ змѣя голѣма която ишла вржжъ не-
го. Той се ѹплашилъ и се обжрналъ да поглѣд-
не въ езерото, и видѣлъ на край езерето Кро-
кодилъ. който зѣпалъ кога да слѣзне да го и-
заде. Тогова той рекълъ съ ѹмжъ си: Какво
да направимъ, О азъ злополѣчнѣ! ако слѣзнемъ
долъ на землжта, лево ще ме изаде живъ, ако
сѣдимъ на дървото, змѣята ще ме пожлани
малко помалко. Подобрѣ да скокнемъ въ езе-
рето, и нека ме пожлани Крокодило изведнашъ,
нежели да се мжчимъ живъ. Тогова скочилъ
въ езерето, и изалъ отъ Крокодилжтъ. По-
докно пострадахъ и азъ, О царь Александре!